

1) Jde o úměrnost: předmětem dotazy není právo, či nepřímá slavnostní cena, ale formální ustanovení, zejména doplněný adresátem,

2)

6 A 61/95-36

pro ochranu hospodářské soutěže
Jiřina 9, Brno

14-04-1997

14/94

au kate 44/94-120

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Miloslava Šolína v právní věci žalobce BALÍRNY DOUWE EGBERTS, a. s., K Žižkovu 9, Praha 9, zastoupeného advokátem JUDr. Vladimírem Zeithamlem, Jindřišská 34, 110 00 Praha 1, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (původně proti Ministerstvu pro hospodářskou soutěž), Joštova 8, 601 56 Brno, o žalobě proti rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž ze dne 1. 2. 1995, čj. R 14/94, R 17/94, R 19/94, R 20/94

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž ze dne 1. 2. 1995, čj. R 14/94, R 217/94, R 19/94 a R 20/94 se v části týkající se žalobce zrušuje.
- II. Věc se vrací předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na nákladech řízení částku 2.465 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva pro hospodářskou soutěž ze dne 7. 9. 1994, čj. S40/94-240-wg bylo vysloveno, že právnické osoby Český kávový svaz Praha, Balírny Tchibo, akciová společnost Jihlava, Tchibo Praha, spol. s r. o., Praha a Balírny Douwe Egberts, a. s. (žalobce) jednaly ve vzájemné shodě, při zvýšení cen kávy na trhu České republiky v červenci a srpnu 1994, čímž porušily ustanovení § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Tím došlo mezi účastníky k dohodě ve smyslu § 3 odst. 1 téhož zákona; tato dohoda je zakázaná a neplatná a její další plnění účastníkům řízení správní orgán podle § 11 odst. 1 písm. d) zakázal. Za porušení § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona uložil podle § 14 odst. 4 zákona všem účastníkům pokuty, přičemž žalobci ve výši 7 000 000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podali účastníci řízení rozklad, o kterém rozhodl ministr pro hospodářskou soutěž žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 1. 2. 1995 tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil v celém výroku a vyslovil, že za uzavření zakázané dohody narušující soutěž ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona mezi Balírny Tchibo a. s. Jihlava a Balírny Douwe Egberts a. s. Praha uložil oběma zmíněným obchodním společnostem pokuty každé ve výši 7 000 000 Kč a další plnění dohody podle § 11 odst. 1, písm. d) zákona zakázal.

Proti posléze uvedenému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. Vytýká napadenému rozhodnutí především, že po právní stránce byly nesprávně hodnoceny zjištěné skutečnosti. Žalobce poukazuje na fakt zvýšení ceny surové zelené kávy na světovém trhu v březnu a dubnu 1994 a na objektivní důsledek toho, totiž zvyšování cen konečných výrobků. Z toho však ještě nevyplývá, že došlo k dohodě o sjednocení cen. Smyslem výzvy z 20. června 1994 (která byla klíčovým momentem celého případu) nebylo sjednocení cen, ale rovnoměrné rozložení nezbytného nárůstu ceny do delšího časového období, aby se spotřebitelé nepřeorientovali na jiný typ nápoje. Výzva proto směřovala toliko k zachování trhu s kávou. Důkazy o tom, že úmyslem účastníků bylo sjednotit reálnou cenu, nebo dokonce o tom, že ceny byly shodné, provedeny nebyly. Shoda některých položek ceníkových cen o tom nesvědčí nejen proto, že žalovaný nesrovnával srovnatelné položky (výrobky stejné kvality různých výrobců), ale především proto, že skutečné ceny se tvoří nikoli pouze podle ceníku, ale také použitím složitějšího systému slev, který tvoří část obchodního tajemství, protože právě v tomto systému spočívá konkurenceschopnost soutěžitele.

V návaznosti na to žalobce vytýká žalovanému, že o uplatňovaných systémech slev mohl provést dokazování (svědky, fakturami), to však neprovedl. Žalobce proto vytýká, že kromě nesprávného hodnocení zjištěných skutečností žalovaný ani nezjistil vše, co potřeboval jako podklad pro rozhodnutí. Pokud by takové dokazování provedl, zjistil by, že rozdíl mezi skutečnými cenami existoval i v kritické době. Ve skutečnosti nedošlo ani k rovnoměrnému nárůstu ceníkových cen. Kromě toho žalobce vytýká i to, že ve věci nebyl vyslechnut tehdejší zástupce firmy Tchibo Praha, s. r. o. Michael Kraushaar, který předmětná jednání (s členem představenstva žalobce Albertem van Gelderem) vedl.

Dále žalobce poukazuje na nelogičnost rozhodnutí, které - na rozdíl od rozhodnutí vydaného v I. stupni - neuložilo pokutu společnosti Tchibo Praha, s. r. o. s odůvodněním, že Tchibo Praha, s. r. o. a Tchibo a. s. Jihlava tvoří jeden konkurenční celek. Protože jednání s A. van Gelderem vedl M. Kraushaar (zástupce Tchibo Praha, s. r. o.), je nelogický závěr o tom, že došlo k dohodě mezi žalobcem a a. s. Tchibo Jihlava; druhou stranou dohody by totiž musely logicky být obě zmíněné společnosti Tchibo. Není logické ani to, aby k dohodě došlo mezi výrobní firmou, která se nezabývá distribucí, a žalobcem, který nejen vyrábí, ale i dodává spotřebitelům.

Konečně má žalobce za to, že stran výše je pokuta nepřiměřená, i kdyby důvod jejího uložení vůbec byl dán. To proto, že podíl na trhu obou pokutovaných společností je výrazně odlišný (Tchibo 42.1%, žalobce 27.8%), přičemž prvoinstanční rozhodnutí, které uložilo pokuty ve shodné výši, poukázalo na vztah výše pokuty k majetkovému prospěchu, který může být protiprávním jednáním docílen; tento majetkový prospěch je samozřejmě zcela jiný u obou pokutovaných společností.

K žalobě připojil žalobce přílohy, jimiž dokládá vývoj cen zelené kávy v letech 1991 - 1995, vývoj cen spotřebitelských balení různých druhů kávy u Balíren Douwe Egberts, Bask, Jacobs a Tchibo od června do srpna 1994 a advokátem žalobce vyžádané vyjádření a. s. Price Waterhouse ze dne 7. 4. 1995 k otázce slev. Z tohoto vyjádření se podává, že základní ceník, který poskytují výrobci či velkoobchodníci je využíván jako základ pro obchodní jednání o uplatňování slev, jimiž se dosahuje strategických výhod v oblasti konkurenceschopnosti. Vyjádření dále popisuje běžně uplatňované slevy a rozborem 1% faktur žalobce dospívá k tomu, že ve 12% faktury odpovídaly ceny cenám podle ceníku a v 82% byly reálné konečné fakturované ceny nižší než ceníkové v rozmezí do 15% (ve zbytku nebylo možno revizi provést z různých důvodů).

Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta; v exepci k ní uvedl, že k posouzení věci není podstatné, zda došlo ke zvýšení cen surové zelené kávy na světových trzích, a není podstatná ani konkrétní cena kávy, k jejímuž zvýšení došlo po uveřejnění výzvy z 20. 6. 1994. Podstatné je, že došlo k uzavření dohody o formě zvyšování ceny kávy mezi žalobcem a a. s. Balírny Tchibo Jihlava; žalovaný nehodnotil motiv jednání účastníků, ale předmět jednání. Poukázal na žalobní tvrzení žalobce samotného, který zdůraznil, že smyslem výzvy z 20. 6. 1994 bylo "rovnoměrné rozložení ceny do delšího časového období". Protože soutěžitelé nesmí mezi sebou uzavírat jakékoli dohody, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže, považuje žalovaný za takovou dohodu i tu, která má za cíl nezvyšovat cenu jednorázově, ale postupně "v několika menších krocích". Je základním principem tržního hospodářství, že cenu zboží musí určit trh a jakákoli dohoda soutěžitelů o ceně je nepřípustná a zakázaná.

K dalšímu obsahu žaloby poukázal žalovaný na to, že dohoda byla adresována výrobcům kávy; jejím účastníkem nemohl být odběratel (Tchibo Praha, s. r. o.). Výslech M. Kraushaara nemohl být proveden, protože krátce po publikaci výzvy přestal jmenovaný pro Tchibo pracovat, opustil Českou republiku a jeho pobyt není znám. Skutkový stav byl však i bez jeho výpovědi dostatečně objasněn. Výše pokuty, stejná pro oba účastníky, nebyla určena podle majetkového prospěchu, který zjišťován nebyl, ale podle podílu na uzavření dohody, který byl shodný. Výše pokuty pak byla určena volnou úvahou v rámci zákonné sazby.

K tomu žalobce v replice zdůraznil opětovně některá svá žalobní tvrzení a dodal, že výzva z 20. 6. 1994 ani technicky nemohla být důvodem pro případné zvýšení cen, protože (alespoň žalobce sám) ceny zvýšil již ke dni 17. 6. 1994.

Ze správního spisu o několika stech stranách vyplynuly tyto pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

Na základě článku v denním tisku si bývalé Ministerstvo pro hospodářskou soutěž (MHS) vyžádalo 7. 7. 1994 od Českého kávového svazu (ČKS) vyjádření k tomu, zda ČKS vyzval 20. 6. 1994 všechny producenty kávy, aby postupně zvyšovali ceny kávy asi o 10% měsíčně. ČKS zaslal ministerstvu stejnopis výzvy s poznámkou, že text byl zaslán "některým pražičům kávy jménem ČKS bez vědomí jeho představenstva". Vlastní text je na hlavičkovém papíře ČKS v anglickém a českém jazyce, v obou textech s označením od "Propaganda committee of CCA". Kopie tohoto faxu, pořízená na žádost MHS žalobcem a založená v oddíle spisu, který se žalobce týká (složka II, str. 74) je dodatečně vlastnoručně podepsána A. van Gelderem. Obsahem českého textu je žádost adresovaná všem členům (ČKS), aby "vážně uvažovali" ("to seriously consider") o postupném zvyšování cen výrobků namísto jednorázového, s tím, že "navrhujeme postupné zvyšování cen (a to asi o 10% měsíčně) v zájmu českého spotřebitele a českého kávového trhu." Anglický text užívá odlišné formulace "We advice to study the possibility of an implementation...".

Později byl do spisu založen také předcházející návrh dvojjazyčné výzvy ("Draft letter for discussion"), rozeslané žalobcem (bez uvedení jména zpracovatele) 13. 6. 1994 a adresované členům či pracovníkům producentů kávy pp. Lohrovi (Controcom), Kraushaarovi, Žežulkové (Tchibo), Pobudovi (Jacobs), Peterovi (Bonacaffe) a některým pracovníkům žalobce samotného. Formulace návrhu jsou jiné než ve výzvě definitivní: "žádám všechny členy...aby nezvýšili ceny jednorázově, ale aby uvážili možnost postupné..." ("I require...not to increase their prices ... Please consider the implementation in few small steps following each other...One time price increase should not exceed approximately 10%").

K záležitosti podal vysvětlení na MHS předseda ČKS JUDr. Jiří Peter dne 11. 7. 1994. Uvedl, že komise pro propagaci je jednou ze čtyř komisí ČKS a každý člen ČKS je zpravidla v každé komisi zastoupen. Za žalobce je v předmětné komisi A. van Gelder, za Tchibo M. Kraushaar, který v době projednání byl již vlastní firmou z komise odvolán. Dr. Peter byl s myšlenkou výzvy spotřebitelům již dříve seznámen pracovníky žalobce, výslovně však vzkázal van Gelderovi, že podobná výzva nepřichází v úvahu. Představenstvo nic takového neprojednávalo a výzva je vlastní aktivitou propagační komise. K tomu předložil stejnopis faxu ze dne 15. 6. 1994, zasláného místopředsedou ČKS Ing. Václavem Lohrem Albertu van Gelderovi (Balírny Douwe Egberts); jeho obsahem je jednoznačné konstatování, že cenová koordinace není v souladu s náplní činnosti ČKS, ani s obecnými právními normami. Pokus o takovou výzvu by mohl být zneužit proti ČKS a podepsaný proto nesouhlasí ani s obsahem navrženého dopisu, ani s takovouto formou práce ČKS.

Podle sdělení ČKS ze dne 26. 7. 1994, které reprodukuje informaci A. van Geldera, byla výzva rozeslána členům ČKS (7 firem) a společnosti Pragma Communications, jejímž úkolem bylo

informovat sdělovací prostředky.

Poté MHS přípisem ze dne 22. 7. 1994 sdělilo, že zahajuje správní řízení ve věci možného jednání ve vzájemné shodě, narušující hospodářskou soutěž. Za účastníky řízení byl označen Český kávový svaz, Tchibo, s. r. o. Praha, Balírny Tchibo, a. s. Jihlava a žalobce.

ČKS ve svém vyjádření ze 4. 8. 1994 k tomuto zahájení řízení sdělil, že jeho představenstvo se od výzvy distancovalo s tím, že šlo o soukromou iniciativu některých členů propagační komise ČKS. K výzvě ovšem došlo ve snaze zabránit prudkému nárůstu cen a ochránit spotřebitele. MHS poté doplňovalo do spisu doklady týkající se organizačních otázek ČKS. K tomu byl vyslechnut dne 31. 8. 1994 také předseda ČKS dr. Peter (ředitel Bona caffè), který mimo jiné uvedl, že celá záležitost byla domluvena mezi p. van Gelderem (Balírny Douwe Egberts) a p. Kraushaarem (Tchibo s. r. o. Praha). Výzva jeho firmě (tj. Bona caffè) doručena nebyla; vyslovil názor, že byla doručena jen agentuře Pragma Communication.

Dne 19. 7. 1994 projednal správní orgán záležitost s p. A. van Gelderem, marketingovým a obchodním ředitelem žalobce. Ten uvedl, že sám výzvu připravil a odeslal jako předseda propagačního výboru ČKS. Potvrdil, že dr. Peter jako předseda ČKS s výzvou nesouhlasil a o cenách jednat nechtěl; potvrdil také, že dostal nesouhlasný fax místopředsedy svazu Ing. Lohra, měl však za to, že výzva byla nesprávně pochopena. Dále uvedl, že vědomě volil "nejjemnější a nezávaznou" formu výzvy. Pokud došlo ke zvyšování cen, nebylo to v souvislosti s výzvou, ale rozesláním ceníku žalobce, což se stalo již předtím, kolem 15. 6. 1994. Van Gelder opakovaně poukázal na rozhodující vliv světového trhu na růst cen v České republice v posuzované době. S protokolem posléze (dopisem ze dne 22. 7. 1994) projeví nesouhlas advokáti, kteří se k jeho sepsání s A. van Gelderem účastnili a jeho výpověď tlumočili a poukázali na potřebu užít nikoli slovo "výzva" (proclamation), ale slov "návrh, myšlenka, idea" ("proposal, thought, idea").

Ve vyjádření k zahájení správního řízení uvedl žalobce, že nikdy neuzavřel kartelovou dohodu o cenách. Iniciativa, o kterou v řízení jde, byla předána jen sdělovacím prostředkům prostřednictvím agentury, konkrétní výrobci kontaktováni nebyli, navíc za několik dnů vešlo ve známost, že v důsledku mrazů v Brazílii vzrostly ceny zelené kávy o dalších cca 100% a každý výrobce tak musel přijmout vlastní opatření podle svých podmínek. K tomu připojil některé cenové a jiné údaje, tvořící obchodní tajemství společnosti. Současně je připojena (čl. 96-98 správního spisu) kopie informace pro tisk a seznam novin, rozhlasových a televizních stanic (29), jimž byla tato informace agenturou předána.

Jednání správního orgánu se žalobcem (za něhož se účastnil generální ředitel Ing. Čermák) bylo provedeno 31. 8. 1994. Jmenovaný odmítl názor, že ke zvyšování cen u jednotlivých výrobců došlo kordinovaně podle výzvy, ale zvyšování bylo nutně

podobné díky vlivu světového trhu. Iniciaci výzvy považuje za chybu, ta však na zvyšování cen neměla vliv a prakticky se nemohla uplatnit díky dalším cenovým skokům koncem června 1994.

V části spisu, týkající se a. s. Balírny Tchibo Jihlava, je především založen protokol o jednání ze dne 19. 7. 1994 s Vladimírem Šišou, správním ředitelem a místopředsedou představenstva zmíněné společnosti, Ing. Jaroslavem Jiříkem, ekonomem a Eike-Jens Königem, vedoucím výroby. Z protokolu je zejména zřejmé, že jednání vedení Tchibo Praha, spol. s r. o. se účastní také zástupce Tchibo Jihlava, a. s.; dne 7. 6. 1994 na poradě vedení Tchibo Praha bylo dohodnuto, že ceny budou zvýšeny k prvému dni měsíců července, srpna, září a října.

Ve stanovisku k zahájení správního řízení ze 16. 8. 1994 uvedla a. s. Balírny Tchibo Jihlava, že koordinované jednání v cenových věcech nepřichází vůbec v úvahu, není a nemůže tu být žádná povinnost řídit se pokyny Českého kávového svazu. Při jednání dne 31. 8. 1994 zástupce Balíren Tchibo, a. s. Jihlava odmítl obvinění, že by společnost postupovala v dohodě s jinými soutěžiteli, její zástupci se nikdy nesešli s Douwe Egberts, žádnou výzvu nedostali a není jim známo, že by takovou výzvu obdržela společnost Tchibo Praha.

Další část spisu obsahuje dokumentaci týkající se společnosti Tchibo Praha, s. r. o. Podle výpisu z obchodního rejstříku ze dne 29. 4. 1994 byli jednateli společnosti pp. H. R. E. Rech a Michael Kraushaar. 8. 8. 1994 sdělila společnost ministerstvu, že výzva propagační skupiny byla určena členům svazu. Společnost Tchibo Praha, s. r. o. není a nebyla členem svazu a její jednatel p. Kraushaar v orgánech ČKS jednal z titulu jiné funkce, totiž člena představenstva Balíren Tchibo Jihlava. Společnost dále předložila doklady vyžadované správním orgánem, mezi nimiž je zejména "Kooperační smlouva", uzavřená 1. 10. 1992 mezi Tchibo Praha, spol. s r. o. a Balírnami Tchibo, a. s. Jihlava, jejímž předmětem je stanovení podmínek pro výrobu a dodávky kávy a arašídů mezi oběma společnostmi. Podle protokolu o jednání dne 31. 8. 1994 se jednání na MHS účastnil Gernot Reinhold, pověřený ředitel Tchibo Praha, s. r. o.; uvedl, že zvyšování cen vzbuzuje zdání, že společnosti postupovaly ve vzájemné shodě, nicméně k němu prokazatelně došlo díky vývoji na světovém trhu s kávou a nárůst cen byl nevyhnutelný. Žádná cenová dohoda uzavřena nebyla.

Správní orgán jednal se všemi účastníky (ČKS, Balírny Tchibo a. s. Jihlava, Tchibo s. r. o. Praha, Balírny Douwe Egberts) dne 11. 8. 1994. Při tomto jednání převzal řadu dokumentů, týkajících se obchodní a cenové politiky účastníků řízení. Dále bylo objasněno, že Balírny Tchibo, a. s. Jihlava je výrobní společnost, která patří z větší části společnosti Tchibo Frisch-Roest-Kaffee GmbH (SRN). Obchodní vztahy s Tchibo Praha, spol. s r. o. jsou upraveny formou smlouvy o dodávkách; současně byl vysvětlen mechanismus vytváření ceny v a. s. Balírny Tchibo Jihlava podle požadavků Tchibo Praha, s. r. o. a jiných odběratelských organizací. Žalobce však při tomto jednání uvedl, že sám nemá obdobu kooperační smlouvy nebo smlouvy o dodávkách

v tom smyslu, v jakém existují tyto smlouvy mezi oběma společnostmi Tchibo. Všichni účastníci řízení shodně navrhli, aby řízení bylo zastaveno.

Dne 7. 9. 1994 rozhodl kompetenční předchůdce žalovaného v prvním stupni, jak uvedeno v úvodu odůvodnění. Kromě skutečností, které byly shora ze správního spisu zdůrazněny, poukázalo MHS v odůvodnění rozhodnutí na to, že ministerstvo projednalo cenový vývoj u výrobku "káva Standard", vyráběného oběma hlavními producenty. Správní orgán dovodil, že nárůst cen se přibližně podobným způsobem projevil u obou producentů. Dále poukázal na to, že nárůst cen se s přihlédnutím k cenám na světových trzích mohl projevit na domácím trhu již daleko dříve než v červenci, prakticky od dubna, když v květnu již byly světové ceny vyšší o 46% a v červnu o 70%, zatímco ceny účastníků řízení na domácím trhu stagnovaly a dokonce projevily mírný pokles (Balírny Tchibo). U některých jakostně srovnatelných výrobků se projevily zcela totožné ceny (odchylka 0,01 Kč/spotřebitelské balení).

Odůvodnění dále poukázalo na to, že účastníci řízení - soutěžitelé - mají na trhu tak významný podíl, že jejich jednání omezilo konkurenci tím, že jednali ve shodě. Takové jednání chápe správní orgán jako formu společného postupu soutěžitelů, při kterém není nezbytné uzavírat vzájemně závazná ujednání, dohody v právním smyslu a přesto takovým koordinovaným jednáním je narušována hospodářská soutěž. K protisoutěžnímu jednání je třeba počítat také doporučování cen, společnou cenovou politiku a dohody o cenovém vývoji. Není pak rozhodující, zda důvodem takového postupu je zvyšování cen zelené kávy na světovém trhu, ani obavy z cenového šoku, ani snaha ochránit spotřebitele před takovým šokem. Posléze uvedenou obhajobu považovalo MHS za účelovou.

Správní orgán neuvěřil účastníkům řízení, kteří popřeli, že by jednali po dohodě a poukázal na to, že důkazy byly hodnoceny v souladu s ustanovením § 34 odst. 5 spr. ř.; tímto hodnocením dospělo MHS k závěru, že tu šlo o jednání ve vzájemné shodě. Závěrečná část odůvodnění se pak týká konkrétních skutečností, z nichž je dovozována odpovědnost jednotlivých účastníků řízení.

Proti tomuto rozhodnutí byly podány rozklady; žalobce v obecné části svého obsáhlého opravného prostředku popsal situaci na trhu v I. pololetí r. 1994. Uvedl, že na rozdíl od jiných výrobků je vliv změny cen základní suroviny výrazný, rozpětí pro zisk je malé a u velkých výrobců podobné i stejné. Proto i ceníkové ceny se sobě podobají. K ovlivnění cen konečného výrobku dochází s časovým odstupem minimálně 14 týdnů od nákupu zelené kávy. Cena zelené kávy se radikálně ve sledovaném období zvýšila, především díky burzovním i jiným spekulacím, později - v červnu a červenci - i díky ztrátám na úrodě v Brazílii. Ceníková cena konečného výrobku je cenou veřejně známou, konkurencí pečlivě sledovanou a cenou základní. Ta je však dále snižována systémem bonusů a slev, utajovaných a často měněných. Ve většině případů se tak konečná cena pro odběratele liší od ceny podle ceníku, což je běžné soutěžní jednání. Malí výrobci

nezvedají ceny jako první, protože je to pro ně neúměrné riziko a vyčkávají rozhodnutí velkých soutěžitelů. Proto se také ceny mohly pohnout teprve poté, kdy je zvedly buď Tchibo nebo Douwe Egberts. Zvýšení cen velkým producentem je neprodleně a obvykle simultánně následováno ostatními soutěžiteli. Dále pak rozklad poukazuje na některé zvláštnosti obchodní politiky BDE a zmiňuje potíže a ztráty na českém trhu, které podle názoru odvolatele vylučují cenový kartel.

Ve zvláštní části rozkladu odmítá žalobce interpretaci dopisu jako výzvy ke zvyšování cen, o niž nešlo, a neučinil to ani ČKS. V tomto směru poukázal žalobce na nutnost vycházet z anglického znění, protože v angličtině dopis vznikl. "Výzva" nikoho nezavazovala, nevznikla ani žádná dohoda, ani nepřímé určení cen. Zákon porušen nebyl. Odvolatel poukázal i na to, že pokud by soutěžitelé chtěli jednat ve shodě, jednali by pochopitelně tajně a nezískávali by celé akci publicitu. Dále, že srovnání výrobků správním orgánem nebylo správné, protože byly srovnány výrobky kvalitativně odlišné. Shodné ceny pak nemohou být důkazem o jednání ve shodě; z podrobného výčtu koincidencí dovozuje odvolatel, že tu jde o náhodné shody. Nelze navíc porovnávat jednotlivé výrobky, ale celou produkci, protože obchodníci běžně zlevňují výrobky hůře prodejné, za současného zdražení výrobků žádanějších, takže izolované nalezení výrobků, navíc v cenících s různými daty se stejnou cenou o ničem nevypovídá. Rozklad poukazuje také na to, že nelze argumentovat opožděným zdražováním jako důkazem o jednání ve shodě; odvolatel tu poukazuje na již zmíněný potrubní efekt technologie zpracování zelené kávy v důsledku něhož se pohyb cen zelené kávy na světovém trhu může projevit v cenách hotového výrobku až po několika měsících.

Další námitka poukazovala na časový předstih při tvorbě ceníků, který vedl k tomu, že kolem 17. 6. 1994, tedy před zveřejněním "výzvy" musela již mít konkurence ceník žalobce na měsíc červenec k dispozici a mohla mu přizpůsobit i ceny vlastní. Argumenty správního orgánu, opírající se o ceny instantní kávy odmítl žalobce s tím, že tuto kávu sám kupuje od holandské firmy, jejíž ceny byly pro I. pololetí roku 1994 konstantní (to dokládá celními deklaracemi a dodacími listy). Odvolatel dále předložil k rozhodování o rozkladu přehled cenového vývoje v Evropě, aby doložil své tvrzení, že soutěžitelé jsou díky ostré konkurenci a malému rozpětí pro zisk "tlačeni" k podobným až stejným cenám za stejné výrobky. V závěru rozkladu uvádí žalobce, že ve zdánlivé shodě chybí moment vzájemnosti požadovaný zákonem. Největší svobodu jednání při úpravě cen v červnu 1994 měl žalobce, který nebyl ovlivněn ceníky konkurence; jestliže konkurence přizpůsobila načasování vlastního zvýšení cen, spatřuje v tom žalobce důkaz tržního chování. I kdyby členové ČKS uposlechli "výzvy", pak pouhým "uvažováním o něčem" se nemohli dopustit porušení hospodářské soutěže; výzva nikoho nezavazovala, navíc ani žádný z účastníků při zvyšování cen nerespektoval číslo 10%. Ostatně ani žádná pražírna neměla v úmyslu získat nějaký doplňující zisk na úkor spotřebitele, žalobce - a možná i další účastníci trhu - nadto utrpěl hospodářskou ztrátu. Postupné zvyšování cen k vyrovnání nárůstu cen zelené kávy bylo nutné

i s ohledem na specifika českého trhu, který by velký cenový skok neakceptoval.

Správní orgán po podání rozkladů účastníky řízení doplnil řízení dalšími důkazy, zejména:

Projednáním věci v agentuře Pragma Communications Praha dne 22. 11. 1994; z vyjádření zástupců agentury plyne, že zpracování informace pro tisk se dělo na zakázku žalobce, jednatelství v této věci A. van Gelderem (dopis z 21. 6. 1994). Kontrakt nebyl uzavřen z technických důvodů písemně, částka 6.500 Kč za zpracování předmětné "Press-release" nebyla dosud ani fakturována.

Předmětem projednání věci u generálního ředitele žalobce Ing. Jiřího Čermáka dne 24. 11. 1994 bylo objasnění mechanismu slev a bonusů a opatření dokladů o jejich uplatňování, dále zabezpečení dokladů o tvrzeném malém ziskovém rozpětí u pražírén kávy, opatření dokladů o reklamních aktivitách firmy. Dále generální ředitel upřesnil, že A. van Gelder při zadání tiskové zprávy agentuře jednal jménem propagační komise ČKS; generálnímu řediteli není však známo, zda částka byla fakturována firmě nebo ČKS.

Dne 9. 12. 1994 byl k věci vyslechnut Albert van Gelder, který (s uvedeným datem) dodatečně autorizoval anglické znění výzvy z 20. 6. 1994. Uvedl, že jednání propagačního výboru, na kterém byl dopis připravován, přizval Ing. Lohra, JUDr. Petera a M. Kraushaara, ale jednání se účastnil pouze poslední jmenovaný. S ním měl van Gelder na věc shodný názor a "dohodli se" na tom, že je "dobré dáti signál o našich společných obavách". Dopis byl adresován zpracovatelům zelené kávy.

Dne 22. 12. 1994 byl vyslechnut Manfred Kerbsties, předseda představenstva a. s. Balírny Tchibo Jihlava. Vypovídal k otázkám souvisejícím se založením ČKS a jeho úkolům a uvedl zejména, že členem propagační komise ČKS za Balírny Tchibo Jihlava byl Michael Kraushaar jako člen představenstva společnosti. Protokoly z jednání na ČKS by měly být písemně na ČKS, zprávy o pracovních cestách na taková zasedání se podávají - týkají-li se celé společnosti - na představenstvu společnosti ústně, nikoli písemně.

Z výslechu JUDr. Jiřího Petera, předsedy ČKS dne 3. 1. 1995 vyplynulo, že svědek byl osloven A. van Gelderem, který jej informoval o svém záměru oslovit pražiče a prodejce, projednaném s M. Kraushaarem. Svědek po této informaci požádal Ing. Lohra jako místopředsedu ČKS o vypracování negativního stanoviska představenstva ČKS k této iniciativě; to Ing. Lohr udělal a stanovisko odeslal A. van Gelderovi. Ani další projednávání věci se svědkem a trvajícím záměr dopis oficiálně prosadit na jeho stanovisku nic nezměnilo, o výzvě samotné se svědek dozvěděl z denního tisku. Dodatečně zjistil, že A. van Gelder dopracovaný text předal agentuře ke zveřejnění. Následně ČKS činnost komise pozastavil a (v listopadu 1994) ji zrušil. A. van Gelder byl z funkcí v ČKS na návrh představenstva ČKS mateřskou společností

odvolán s tím, že jeho působení je v ČKS nepřijatelné. Svědek se účastnil jednání komise pro propagaci jen do března 1994, poté se její činnost omezila na dvoustranné konzultace mezi M. Kraushaarem a A. van Gelderem. Jaký byl obsah těchto jednání a zda z nich byly pořizovány zápisy, svědek nevěděl.

Dále je ze spisu zřejmé, že správní orgán se marně pokoušel zjistit současnou adresu občana SRN Michaela Kraushaara, který ke dni 30. 6. 1994 rozvázal pracovní poměr v Tchibo Praha, s. r. o.

O rozkladu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 2. 1995, jímž především odstranil z výroku formulaci o "jednání ve vzájemné shodě při zvýšení cen kávy" a nahradil ji formulací "uzavření zakázané dohody narušující soutěž" mezi a. s. Balírny Tchibo Jihlava a a. s. Balírny Douwe Egberts; pokuta byla - a to v původní výši - uložena již jen jmenovaným subjektům. Změna výroku se opírala o zjištění, že mezi pp. Kraushaarem a van Gelderem "došlo k jednání o cenové koordinaci, jehož výsledkem byla dohoda narušující hospodářskou soutěž ..., tj. tzv. 'výzva ČKS'". Ministr podle odůvodnění dospěl k závěru, že autory výzvy byli oba jmenovaní a tato výzva podle svého obsahu je zakázanou dohodou mezi soutěžiteli. Navržený způsob zvyšování cen bez přímé závislosti na vývoji tržních cen suroviny a bez ohledu na aktuální nabídku a poptávku po výrobku může vést k závažnému narušení hospodářské soutěže, protože dojde k tzv. fixaci cen mezi konkurenty a tím nahrazení rizika ze soutěže v oblasti výroby a prodeje praktickou kooperací mezi nimi. Ministr dále argumentoval nepřímými důkazy o tom, že Balírny Tchibo se ve skutečnosti řídily zmíněnou dohodou; ty spatřoval v tom, že M. Kraushaar při interním jednání ve společnosti Tchibo navrhoval zvyšování cen každý měsíc od července do října a také v tom, že u BDE ve skutečnosti docházelo ke zvyšování cen v postupných skocích.

K námitkám žalobce rozkladové rozhodnutí uvedlo, že existenci dohody je třeba považovat provedeným dokazováním za prokázanou. S ohledem na změnu výroku pozbývá významu námitka poukazující na obsah "výzvy" a námitka zdůrazňující příčiny opožděné reakce odvolatele na růst cen zelené kávy na světovém trhu (na tzv. tunelový efekt). Také poukaz na to, že tu nešlo o záměr získat doplňující zisk není pro posouzení věci podstatný.

Při jednání soudu dne 28. 3. 1997 advokát žalobce zdůraznil, že skutková podstata ve smyslu ustanovení § 3 a § 14 zákona č. 63/91 Sb. naplněna nebyla. Pokud by skutečně velcí konkurenti na trhu mezi sebou hodlali uzavřít cenový kartel, nebo jinou podobnou dohodu, nikdy by takovéto jednání neprezentovali na veřejnosti a už z toho plyne nelogičnost postihu.

Zástupce žalovaného poukázal na obtíže správního úřadu vyplývající z textace § 14 zákona, který stanoví jenom horní hranici možné sankce a doplnil, že při ukládání pokuty žalovaný přihlížel také k nebezpečnosti jednání a jeho dopadu na trh. Dodal, že právní předpisy Evropské unie jsou detailnější a v tomto smyslu také bude připravována následující novelizace zákona č. 63/91 Sb. Zdůraznil, že nemusí být prokázáno, že

kartelová dohoda vedla k narušení soutěže; postačí, že vést mohla; podle ustanovení odst. 2 písm. a) může jít také jen o nepřímé ovlivňování cen. Uvedl, že dohoda samotná nemusí mít formu podle občanského nebo obchodního zákoníku.

Soud se věcí zabýval v rozsahu žalobních bodů (§ 249 odst. 2 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobních tvrzeních uvážil takto:

Ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. o ochraně hospodářské soutěže (ve znění platném v době skončení správního řízení) stanoví zákaz a neplatnost "dohod" mezi soutěžiteli, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže na trhu zboží. Uzavření takové dohody nebo dokonce chování soutěžitelů podle ní je nepochybně důvodem pro uložení pokuty podle § 14 odst. 4 zákona, protože jde o porušení zákonem stanovené povinnosti.

Pojem "dohoda" je legislativní zkratkou, zavedenou již zmíněným ustanovením § 3 odst. 1 zákona; legislativní zkratka zahrnuje tři typy závadných (a sankcionovatelných) jednání, totiž "dohody" ve vlastním slova smyslu, "rozhodnutí sdružení podnikatelů" anebo "jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě".

Co se má rozumět "zakázanými dohodami" nebo jejich částmi, stanoví demonstrativním výčtem ustanovení § 3 odst. 2, z něhož se žalovaný dovolal ustanovení písm. a), podle něhož je takovou dohodou ta, která obsahuje přímé nebo nepřímé určení cen, popřípadě jiných obchodních podmínek.

Pro úplnost se poznamenává, že popsaná česká úprava zákazu kartelových dohod se obsahově prakticky kryje jak s ustanovením článku 85 Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství, tak i článku 64 Evropské dohody o zřízení asociace mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na straně jedné, a Českou republikou na straně druhé. Jak Římská smlouva, tak i asociační dohoda odlišují "dohody mezi podniky" a "veškeré vzájemně dohodnuté postupy", resp. "sladěná jednání mezi podniky".

Pro posouzení věci je podstatné, že zatímco rozhodnutí I. správní stolice vycházelo z toho, že účastníci řízení "jednali ve vzájemné shodě při zvýšení cen kávy ..." (a v průběhu řízení na prvním stupni, jak je zřejmé z informace o zahájení řízení vycházel správní orgán z toho, že má být postiženo toto jednání, které je spatřováno "v koordinovaném postupu při zvyšování cen kávy"), zatímco konečné rozhodnutí ukládá pokutu za "uzavření zakázané dohody". Tuto dohodu žalovaný ztotožnil s uveřejněnou výzvou ("mezi ... došlo k jednání o cenové koordinaci, jehož výsledkem byla dohoda narušující hospodářskou soutěž ve smyslu ..., to je tzv. 'výzva ČKS'").

Soud proto musel s ohledem na první žalobní námitku zkoumat, zda ze skutkového zjištění skutečně právní závěr o "uzavření zakázané dohody" v podobě zveřejněné výzvy vyplývá.

V této souvislosti je pro ujasnění mezi přezkumné činnosti soudu nezbytné vyložit, že soud ve smyslu ustanovení § 250i odst. 1 o. s. ř. vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí; jinak to ani podle celé koncepce českého správního soudnictví není možné. Podstatou správního soudnictví v jeho současné zákonné podobě je kasační přezkum zákonnosti správního aktu. Soud nerozhoduje a ani rozhodovat nemůže ve věci samé o tom, co je pro osobu právem a co povinností. Tato kompetence (zakládat, měnit, rušit a deklarovat subjektivní práva a povinnosti) náleží orgánu exekutivy a kdyby si ji osoboval justiční orgán, narušoval by základní princip vyvěrající z dělby moci.

Z těchto postulátů také plyne, že správní soud přebírá nejen důkazní stav (a nesmí jej doplňovat vlastním dokazováním, což ostatně explicitně zákon stanoví), ale přejímá od správního orgánu i právní hodnocení tohoto důkazního stavu (a nemůže provedené důkazy sám přehodnocovat). Tím by nepřípustným a nezákonným způsobem zasáhl do práva volného hodnocení důkazů, které náleží správnímu úřadu (§ 34 odst. 5 spr. ř.). Jinak řečeno, i v těch případech, kdy skutková zjištění umožňují podle přesvědčení soudu jinou právní kvalifikaci, která by i odůvodnila vlastní výrok o vzniku povinnosti, nesmí soud skutková zjištění překvalifikovat a musí zkoumat odůvodněnost právní kvalifikace, užití správním orgánem.

Úkolem soudu stran skutkových otázek a skutkových zjištění je tak posoudit, zda právní závěr, ze kterého rozhodnutí o vlastním právu nebo povinnosti vychází (u správních i jiných sankcí tedy tzv. "kvalifikace deliktu"), má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy výsledku provedeného dokazování, jinak řečeno, zda zjištěný skutkový stav lze právně kvalifikovat způsobem, jakým to správní orgán učinil. Připomenout třeba, že "zjištěný skutkový stav" je výslednicí faktorů objektivních (důkazních prostředků, tj. svědeckých výpovědí, znaleckých posudků, listin atd.) a subjektivních (tj. procesu hodnocení zejména váhy a věrohodnosti důkazů jakožto poznatků z těchto důkazních prostředků získaných).

Vady rozhodování souvisící se skutkovým stavem věci, pro které soud k námitce žaloby může rozhodnutí zrušit, spočívají obvykle v tom, že správní orgán neopatřil dostatek důkazních prostředků a neměl proto dostatek důkazů. "Zjištěný skutkový stav" je pak nedostačující, doslova "neskutečný" a rozhodnutí tak postrádá objektivní oporu. Jindy dochází k tomu, že důkazy z jinak dostatečného počtu důkazních prostředků byly provedeny způsobem procesně nezákonným a nelze z nich proto při úvaze o skutkovém stavu vycházet.

Na druhé straně je však - jakkoli nejde o případy časté - myslitelná i nezákonnost v subjektivní složce tvorby skutkového stavu. Nastává tehdy, jestliže chybou v logickém úsudku při hodnocení dostatečných a legálně pořádaných důkazů je vyvozeno skutkové zjištění, které z premis (důkazů) podle pravidel formální logiky nevyplývá. Je vytvořen také "neskutečný" skutkový stav, byť z příčin nikoli objektivních. Tyto případy, soudní

kontrolou zákonnosti správního aktu postižitelné, je třeba odlišit od případů, kdy správní orgán užil volného hodnocení důkazů jinak, než by to byl učinil soud při soudcovské úvaze (např. uvěřil jednomu svědkovi a neuvěřil jinému, zatímco soud, pokud by měl důkazy hodnotit, by je hodnotil opačně). Tyto případy jsou naopak soudní kontrole uzavřeny.

Konečně a pro úplnost je třeba zmínit případ, kdy dojde k omylu v užití právního předpisu a na správně, úplně a legálně zjištěný skutkový stav, vytvořený formálně bezchybným užitím volného hodnocení důkazů je použit nesprávný právní předpis (hmotněprávní, procesní, kompetenční), nebo předpis jinak vadný (neústavní, nezákonný, neplatný či neúčinný); i taková skutečnost rozhodnutí znehodnocuje a působí jeho nezákonnost.

Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o rozkladu se opírá o skutkový stav, vzniklý chybou v úsudku při hodnocení důkazů a tedy o skutkový stav, který tu fakticky není.

Z obsahu "výzvy" ze dne 20. 6. 1994 plyne jediná dohoda: propagační výbor se rozhodl členy ČKS vyzvat k úvaze o postupném, nikoli jednorázovém zdražování a navrhl, aby toto zdražování se dělo asi o 10% měsíčně (podle anglické a zjevně originální verze je navíc formulace mírnější, doporučují studium možnosti: "...we advice to study the possibility...").

Předmětem dohody - a to je pro posouzení zcela klíčové - bylo tedy uveřejnění textu, který doporučuje, radí adresátům, aby o něčem uvažovali. Předmětem dohody, o kterou tu jde, tedy není přímé ani nepřímé určení cen (za nepřímé v kontextu zákonného textu chápe soud jako závislost ceny na změně hodnoty jiného kvantifikovatelného parametru).

Soudu je samozřejmě zcela zřejmé, že je jinou otázkou, zda při jednání mezi M. Kraushaarem a A. van Gelderem (o jehož obsahu přes veškerou snahu správního orgánu zůstává dosti nejasného) ke skutečné dohodě o cenové koordinaci (v tomto případě mezi Balírnami Tchibo a Balírnami Douwe Egberts) nedošlo a zda taková dohoda mezi nimi není v pozadí uveřejněné výzvy (která tak je nepřímým důkazem o existenci skutečné dohody o ceně). Nic to ale doporučení, aby členové ČKS uvažovali o nezvyšování cen jednorázově, ale aby zvážili možnost takového zvyšování postupně, nelze zaměňovat za zakázanou kartelovou dohodu o určení cen. Jinak řečeno, z výzvy vyplývá jen to, že existuje a co obsahuje. Její existence může (a nemusí) nepřímo svědčit o skutečnosti další (že v pozadí existuje kartelová dohoda, která zveřejněna nebyla). Takový nepřímý důkaz k existenci zastřené dohody jednak sám nepostačí, a vůbec již jej s dohodou samou zaměnit nelze. Úvaha žalovaného se soudu proto jeví jako logicky nepřipustná zkratka, proto také dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí se opírá o skutkový stav (tedy o to, že výzva je zakázanou dohodou), který nelze z důkazů vyvodit.

Pro úplnost a pro doplnění úvah soudu je třeba uvést, že jiná by zajisté byla situace, kdyby došlo v řízení o rozkladu

k potvrzení rozhodnutí I. stupně, opírajícího se o to, že při zvyšování cen jednali účastníci ve vzájemné shodě? V takovém případě není samozřejmě zapotřebí prokázat existenci dohody, ba dokonce tu ani dohoda ve formálně právním smyslu vůbec nemusí být. Důkazy - a s ohledem na charakter takových případů půjde zhusta o důkazy nepřímé, z nichž jedním by byla i existence výzvy - musí tvořit uzavřený řetězec, který nepřipouští rozumné pochybnosti o tom, že tu v důsledku přímého či zprostředkovaného kontaktu soutěžitelů s cílem odstranit nejistotu plynoucí z jejich budoucího jinak nezávislého chování došlo ke koordinaci chování na trhu. V takovém případě je úloha soudu omezena, protože těžiště rozhodovací činnosti správního orgánu tu spočívá v hodnocení zpravidla nepřímých důkazů, které je kognicí soudu uzavřeno, jak již se o tom stala zmínka.

Rozhodnutí o rozkladu však - zřejmě i v obavě z důkazní nouze při pochopitelně obtížném průkazu "jednání ve vzájemné shodě" - vyšlo z konstrukce shora popsané a žalobou napadené; jejím akceptováním by ovšem bylo dokazování daleko jednodušší, což vyjádřil i žalovaný v odůvodnění konečného rozhodnutí tím, že řada námitek rozkladů ztratila touto změnou význam. Nicméně tato změna se opírá o chybný logický úsudek, protože klíčový závěr, s nímž rozhodnutí stojí a padá, z důkazů nevyplývá.

Proto soud přisvědčil první námitce žaloby, vytýkající neúplně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení věci.

Naproti tomu soud nevešel na druhou uplatněnou námitku, dovozující nesprávné právní hodnocení zjištěných skutečností žalovaným a vytýkající, že smyslem výzvy nebylo sjednocení cen, ale rovnoměrné rozložení jejich nárůstu. To proto, že kdyby tu skutečně byla dohoda (buť i jen o rozložení nárůstu cen a nikoli o jejich sjednocení), šlo by zcela bez pochyb o zakázaný cenový kartel, a již pouhé uzavření takové dohody by bylo sankcionovatelné.

Konečně další námitka, vytýkající nepřezkoumatelnost rozhodnutí stran výše uložené pokuty, je rovněž důvodná. Již skutečnost, že rozhodnutí na I. stupni vůbec nezdůvodnilo konkrétní výši pokuty (uložené žalobci ve prakticky třech čtvrtinách možné sazby) je nedostatkem rozhodnutí. Výše pokuty je zdůvodněna jen u ČKS a to v relaci k pokutám ostatním účastníkům poukazem na to, že ČKS neměl z jednání svých členů majetkový prospěch. Přisvědčit je třeba i poukazu na to, že rozhodnutí o rozkladu nahrazuje výrok původního rozhodnutí výrokem jiným, opírajícím se o jiné skutkové zjištění, buť i byla uložena pokuta stejná. Napadené rozhodnutí však přes tuto podstatnou změnu výši pokuty vůbec neodůvodnilo.

Je povinností správního orgánu při užití volné úvahy uvést, kterými skutečnostmi se řídil, z jakých důkazů vyšel a k čemu konkrétnímu přihlédl při vyměřování sankce. To je ostatně náležitostí rozhodnutí (§ 47 odst. 3 spr. ř.), jejíž nedostatek je v dispozici žalobce a soud jej hodnotí v mezích § 245 odst. 2 a 250i odst. 3 o. s. ř. Námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v tomto směru proto soud musel přisvědčit a zbývá dodat, tato

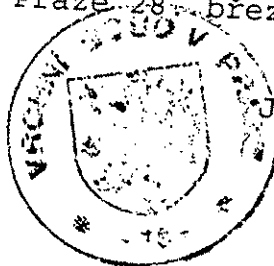
námítka sama o sobě by rovněž vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Ze všech těchto důvodů proto soud napadené rozhodnutí podle § 250j odst. 2 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce, který měl úspěch ve věci, požadoval náhradu nákladů řízení, jejich výši však v průběhu řízení nevyčíslil a ve lhůtě, kterou mu soud při jednání dne 28. 3. 1997 k tomu stanovil, tak neučinil. Proto byla náhrada vypočtena podle obsahu spisu, a to za zaplacený soudní poplatek 1.000 Kč, tři úkony právní pomoci (převzetí zastoupení, žalobu a repliku) podle advokátního tarifu v té době platného (vyhl. č. 270/1990 Sb.) s příslušnými paušálními částkami (§ 14, 16 a 19) 3x100 + 3x30 Kč, za účast na jednání jeden úkon právní služby podle nového advokátního tarifu s paušální částkou (§ 7, § 9 odst. 3, písm. f/, § 11 odst. 1, písm. g/, § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) 1.075 Kč, celkem tedy 2.465 Kč. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Praze 28. března 1997

JUDr. Michal Mazanec v. r.
předseda senátu
Za správnost vyhotovení:

Handwritten signature